

den Anerkendelse, som ligger i, at hans Forslag saa godt som ordret er optaget af den høje Regering, dels være i Stand til at svare paa de almindelige politiske Ytringer, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) fremkom med, og som jeg ikke i nogen Henseende finder mig berettiget eller kompetent til at inklade mig paa.

I Forslaget, som det foreligger fra Regeringens Side, sammenlignet med det private Lovforslag, som jeg nu vil kalde det andet, har der dog fundet nogen Omordning af Stoffet Sted, en i det hele taget heldig Forandring, idet man begynder med de almindelige Ansvarsregler og senere kommer til de specielle Regler og til Straffene. Det er en Fordel. Forslaget bliver derved nemmere at læse og nemmere at forstaa, men hvis man vilde sige, at det var nemt at læse og nemt at forstaa, vilde man gaa for vidt. Jeg tror tværtimod, at det for de fleste Mennesker vil være en særdeles haard Lektüre at skulle gennemlæse det paa en saadan Maade, at man har alle Reglerne inde i deres fulde Omfang. Og med al Anerkendelse af Forslaget, som det foreligger, tror jeg ogsaa, at det kunde have været noget simplificeret, at det kunde være gjort noget mere letfatteligt og noget kortere. Man har i den Henseende et Eksempel fra vor egen eller paa en Maade vor egen Retsfære, nemlig den islandske Lov om Ministeransvarlighed af 4. Marts 1904. Naturligvis ved jeg nok, at det er nemmere at skrive en Ministeransvarlighedslov, naar der kun er een Minister, end naar der er et helt Kollegium af Ministre. Den sidste Omstændighed fremkalder en Mængde Forhold og Spørgsmaal, som ikke kunne komme frem i det første Tilfælde. Men desuagtet tror jeg, man kunde have simplificeret Forslaget betydeligt og have taget den islandske Lov meget mere til Mønster, end sket er. Jeg skal eksempelvis, for at det høje Ting kan forstaa mig, antyde, at det vistnok vilde have lettet Forstaaelsen og Læsningen af Lovforslaget meget, om man havde samlet de enkelte Straffebestemmelser og slaaet dem sammen i en eneste kort Paragraf, der da skulde have indeholdt noget saadant — jeg beder Dem ikke hæfte Dem ved Formen — som at Overtrædelser af de Bestemmelser, der ere givne i Loven, straffes med Fængsel, Bøder og under skærpene Omstændigheder med Embedsfortabelse. Det er egentlig det hele, der er Tale om. Nu ville nogle maaske sige: Nej, vi maa have særlige Bestemmel-

ser, naar der er Tale om Embedsfortabelse. Det er nemlig noget slemt, noget, der rigtigt vil ramme. Men det hænger ikke ganske saaledes sammen. Embedsfortabelse, i hvert Tilfælde saaledes, som det er opfattet i Lovforslaget, betyder ikke andet end en Erklæring om, at vedkommende Minister fortaber sit Embede, hvad der kan faa meget ubehagelige Følger, idet han saa mister Pensionen. Men jeg vil dog gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at hvis vedkommende Minister blot er i Besiddelse af nogen Snildhed — og det maa det dog antages, at alle Ministre ere —, behøver han kun, naar han mærker, at der er noget i Gære, at tage sin Afsked umiddelbart, før Dommen falder. Der staar saaledes i selve Lovforslaget, at selv om han begaar en Forseelse som en af dem i § 7 omtalte, der øjensynlig anses for meget grove, idet han for dem kan dømmes til ubetinget at miste sit Embede, kan han dog slippe derfor. Der staar nemlig i § 7: „Naar han paa den Tid, Dommen afsiges, ikke er i Embede, bliver han at straffe med Fængsel eller Bøde“. Saa slipper han for Embedsfortabelse og beholder Pensionen. Men overhovedet er Spørgsmaalet om, hvad Embedsfortabelse for en Minister egentlig vil sige, ikke saa let at afgøre. Man kender Embedsfortabelse som Straf for Embedsmænd efter den almindelige Straffelov. Lad mig for Eksempel sige, at en Kassebetjent fortaber sit Embede ved Dom som Straf, fordi han har været uredelig. Deraf følger saa godt som givet, at den Mand, som har mistet sit Embede ved Dom, ikke bliver ansat igen. Selv om der kommer andre Ministre og andre Forhold, bliver han ikke igen ansat, medmindre han da kan bevise, at Dommen var urigtig, og at han var uskyldig. Men naar Talen er om en Minister, er Spørgsmaalet ikke saa lige. Vil det, at en Minister er dømt til Embedsfortabelse forhindre, at han kan blive ansat paa ny? Der kan jo komme andre Forhold. Derom findes der intet oplyst, og jeg anfører kun dette for at vise ærede Medlemmer, at de ikke maa tro, at Embedsfortabelse er noget saa ganske overordentligt, saa der maa laves særlige Paragraffer derfor. Men dertil kommer, at samtlige disse Overtrædelser af ansvarlige Ministre, hvorom der er Tale i Lovforslaget, i hvert enkelt Tilfælde kunne være saa grove, at man for dem burde kunne sætte den Straf, man anser for den højeste, altsaa Embedsfortabelse, og det kan ogsaa i enkelte Til-